

VALON PISAROITA

Lumi ja Aamu viettävät nimipäiväänsä 2.2. ja 3.2. juhlii Valo. Nimipäiväkalenterikin sen kertoo: jokainen aamu vie talvesta kevään suuntaan, valo lisääntyy. Päivä pitenee näihin aikoihin näillä main muutamilla minuuteilla vuorokaudessa. Sen huomaa aamulla ja illansuussa. Lisääntyvä valo vaikuttaa meihin eri tavoin. Valtaosalle meistä valo tuo tarmoa ja voimia, mutta joitakin lisääntyvä valo ahdistaa. Ehkäpä on kaikille parasta, että valo lisääntyy pisaroittain tai minuutteina eikä kertahumauksella? Siedätyshoitoa vähittäin suurenevin annoksin.

Sunnuntaina on kynttilänpäivä. Keskiajan kirkossa tänä sunnuntaina siunattiin vuoden aikana kirkossa käytettävät kynttilät – valon päivä siis. Mutta onpa se myös suuremman Valon päivä: kynttilänpäivänä muistetaan vanhaa Simeonia, joka ottaa 40 päivän ikäisen Jeesus-vauvan temppelissä syliinsä ja näkee hänessä Valon kaikille kansoille. Sylillinen valoa.

Ensimmäisessä Johanneksen kirjeessä todetaan, että ”Jumala on valo, hänessä ei ole pimeyden häivää”. Jumalan huikaisevan kirkkaus häikäisee ja sokaisee. Kasvoista kasvoihin katsellaan vasta viimeisen rajan tuolla puolen. Tällä puolella on tyydyttävä pienempiin annoksiin. Häivähdys Jeesus-lapsesta sylissä, valon pisaroita rukouksen hiljaisuudessa ja sydämen luottamuksessa surun keskellä, toivon tarttumista harmaana hetkenä, armon vilaus. Pisaratkin riittävät pimeässä. Valoa helmikuuhun!

Kirkkoherra Annakaisa Rantala, Orimattilan seurakunta